

VII

Пъстървата

Слизахме край бистра рѣкичка. Водата лудо скачаше отъ скала на скала, пѣнѣше се, клокочеше. Макаръ че цѣла нощъ и цѣлъ день бѣше валѣлъ дѣждъ, водата пакъ бѣше бистра. Па и какъ ще се размѣти? Дѣждътъ падаше върху листата на гората, после върху зелената трева, а сетне върху чиститѣ скали и камѣняци.

Рѣкичката ни изведе до друга по-голѣма рѣка. Слънцето започна да наднича изъ облацитѣ и да се усмивва. Мъглата пълзѣше горе по планината. Дѣждътъ престана.

Спрѣхме да починемъ на красива полянка край рѣката. Накладохме бързо голѣмъ огънь и прострѣхме мокритѣ си дрехи.

Дѣдо Ангелъ се съблѣче, влѣзе въ рѣката и се изгуби въ единъ виръ подъ скалата. Докато разберемъ що става съ него, той изкочи надъ водата, замахна къмъ насъ и извика:

— Дръжте!

Падна една рибка. Тя лудо заскача и се запремѣта назадъ къмъ рѣката. Следъ малко захвърча още една, трета, четвърта, пета... и много още красиви пъстърви.

Ние тичахме по поляната и ги събирахме. Дѣдо Ангелъ изкочи, облѣче се и каза:

— Отдавна не бѣхъ идвалъ тука.

— Ами какъ ги ловишъ? — запита нѣкой.

— Съ рѣце. Подъ скалата има дупка, колкото да си пѣхна дветѣ рѣце. Дупката се разширява навѣтре. Тамъ